

‘De feeks’ als zinderende Cold Turkey

Wiggele Wouda

Nee, het is geen makkelijk vrouwtje die Katharina. Zeg maar gerust een pittig wijf. Als je haar wat vraagt, antwoordt ze met windkracht 9 en als ze het op haar heupen heeft, trek dan maar een oversized kogelvrij vest aan en zoek dekking of emigreer. Alleen ijzer houdt het bij haar uit. Wat een gezonde, rijke man in haar ziet, is dan ook één groot vraagteken. Of je bent levensmoe en denkt wat kan mij het schelen, heb ik tenminste een wijf, of je ziet haar karakter en geestdrift als een interessant behavioristisch project. Voor William Shakespeare betekende deze vrouw het laatste - en dat al in 1590 - en hij goot deze hele gedragsonderneming in een komedie met de niets verbloemende titel *Het temmen van de feeks*.

Regisseur Ivo van Hove van Toneelgroep Amsterdam heeft deze komedie als het ware in de jas gegoten van een *Cold Turkey*. In één klap wordt Katharina min of meer gedwongen af te kicken, haar gedrag in te dimmen, zich normaal op te stellen, zich eigenlijk ondergeschikt te maken aan haar man Petruccio. En hij krijgt het na lang treiteren, schelden en voortdurend wakker schudden voor elkaar. Hij weet haar zelfs zo ‘af te richten’ dat ze in een slotmonoloog het publiek toespreekt met de woorden: „Je echtgenoot is je meester, je koning.” Kom daar nu nog eens om. Maar de relativerende knipoog

is wel aanwezig. Want de zus van Katharina, de mooie Bianca die in het Italiaanse Padua het hart van elke jonge man op hol jaagt, is aan het einde van de voorstelling het tegendeel van wie ze eerst was. Eigenlijk is zij de nieuwe Katharina geworden, de onhandelbare, het verwaande en verwenste nest. Als bewijs misschien wel dat pas echte liefde, de liefde tussen Katharina en Petruccio, muren slecht en ijzers doet breken.

Het gaat er in deze luchtige en soms adembenemende *Temmen van de feeks*, onderdeel van Van Hove's drieluik over het huwelijk, niet bepaald zachtzinnig aan toe. En dat is nog redelijk uitgedrukt. De bruiloft van Bianca die als voorwaarde diende om Katharina te laten huwen, is een grote bacchanaal, met kots, dronkengewauwel, smijt- en gooierwerk, driftbuien en noem maar op. Elk moment gebeurt er wel wat. Voortdurend word je dan ook als toeschouwer Brechtiaans wakker geschud (soms wel wat overdone) met allerlei trucjes en acteerfoefjes. En dat allemaal levert uiteindelijk een toneelbeeld - overigens in een schitterend

h
- alsof het een slachtveld is van de oorlog die passie heet.

Hans Kesting (Petruccio) en Halina Reijn (Katharina) demonstreren door hun alledaagse spel in feite deze klassieke karakters. Dat doen ze zo indringend, dat ze in de grote warboel van emoties overeind blijven als een

intiem koppel. Ondanks enkele vervelende en overmoedige knuffelgebaartjes naar de actualiteit toe („Yes we can” en schaduwteksten van de F-side van Ajax), is deze zinderende ‘feeks’ er een die zowel inhoudelijk als qua vorm er meer dan toe doet. De ondertitel ‘topstuk’ op het affiche is dan ook hét understatement van dit seizoen.

i ‘Het temmen van de feeks’ van William Shakespeare door Toneelgroep Amsterdam in De Harmonie in Leeuwarden. Belangstelling: 730 bezoekers. De voorstelling is vanavond nogmaals te zien in Leeuwarden